

P R Æ F A T I O.

miseros nos esse libenter

Quatenus id facimus.

Esto. Hæc sacra aliter non constant. Etiam per ludibria, per probra atq; opprobria malefactorum quorundam, divinæ gloriæ, aliorū utilitati, & nostræ bonæ conscientiæ litandū est.

Sunt alij, quibus farrago disputationum & altercationum, in se semper recurrentium, displicet: Litem totam una vice semel ac simul confectam cuperent. Sed hi mancipia pauci laboris sunt. Nesciunt, quanta sit vis inolitæ opinionis, & quantum possit inveteratum in suam cuiusq; sectam studiū. Error, ubi semel adhibuit & consuetudine longa familiaris esse cœpit, malum est quavis scabie insanabilius. Hydræ instar est: Cervicem unam si amputes, ilicò plures repullulant, per quas respirat. Germen intus latet, & præjudicia, affectus, aliaq; subitò protrudunt. Hinc novus semper labor, & qui, ut ille ait,

redit actus in orbem.

Sunt alij, qui solo litium odio, & puro puto amore ac studio pacis, cōtroversias omnes de Religione videri volunt respue-
re, nosq; , ut litium ac rixarū mancipia damnant; sed, si paulò propius eos videas, aliud in causa est. Laborem inquirendi in res sacras, utpote rebus suis inutilem, defugiunt, & ignorant-
tiæ simul atq; ignaviæ suæ, pij affectus purpuram prætexunt, ne studio utramque affectasse videantur. Docet id vita eorum in rebus mundi huius negotiosissima simul ac litigiosissima. De stillicidio, de tigno, de cloaca, de osco & obsoleto aliquo vocabulo, de commate, de accentu, de lana caprina, de umbra asini, lis modò incidat, disputaciores mortales, in foris, in com-
pitis, in circulis, in ambonibus non reperias. Crederes eos ad jurgia natos factosq;, & in litibus veluti Pyraustas in igne vi-
vere. Solæ res sacræ mortalibus istis non magis curæ sunt & cordi, quam suibus. Susq; deque habent, quid quisque de qua-
que re in divinis credat.

Minimum est, quod scire labora,

De